

Э.

Когато работиш за голяма корпорация, никога не знаеш на какво да вярваш. Ушите ти непрестанно долавят всевъзможни гръмки, плашещи изявления. Непрекъснато ти се внушава, че „конкуренцията трябва да се смаже“, „да бъде промушена в сърцето“. Повтаря ти се: „убий или ще те убият“, „изяж ги или ще те изядат“, „изяж им обяда“, „изяж си лайната“, „изяж си малките“.

Нищо че си софтуерен инженер или дребен продуктов мениджър, или на най-ниското стъпало в продажбите – след време започваш да си мислиш, че по някакъв необясним начин си се забъркал с едно от онези първобитни племена в Папуа Нова Гвинея, които мажат лицата си с бяла боя, промушват носовете си с глигански бивни и напъхват пишките си в издълбани стебла. Постепенно осъзнаваш, че реалността, в която живееш, е следната: ако изпратиш по имейла политически некоректен виц до приятеля си в отдела за информационно обслужване, който след това го препрати до друг на няколко клетки от теб, това може да ти донесе арест за цяла седмица в залата за интервюта към „Личен състав“, където ще слушаш влудяващо скучен курс за толерантността

към различните. Посмей да откраднеш един кламер и ще те плеснат през ръцете с напуканата линейка на живота.

Моят проблем беше, че все пак бях извършил нещо по-сериозно от това да оберашкафа с канцеларските материали.

Оставиха ме да чакам отвън в продължение на половин час, или може би дори четиридесет и пет минути, макар на мен да ми се стори цяла вечност. Нямаше нищо за четене, освен списания от рода на „Фирмена сигурност“. Момичето на рецепцията беше оформило пепеляворусата си коса във формата на шлем, а под очите ѝ личаха жълтеникавите сенки на пушач. Тя отговаряше на телефонните обаждания, чукаше по клавиатурата и от време на време ме поглеждаше крадешком, както регистрираме премазана от друга кола котка, но се стараем да не отклоним много погледа си от пътя.

Мина толкова много време, че увереността ми се разколеба. Предполагам точно такъв беше замисълът. Изведнъж идеята да получавам чек на петнайсетото число започна да ми се струва съвсем не лоша. Предизвикателното неподчинение май не бе най-добрият подход. Може би трябваше да ям лайна, както ми се казваше. А може би нещата вече бяха стигнали прекалено далеч.

Когато секретарката ме въведе в кабинета, Арнолд Мийчъм не се надигна. Остана да си седи зад необятното черно писалище, което изглеждаше като изработено от полиран гранит. Мийчъм беше около четиридесетте, слаб, но широкоплещест, скроен като Гъмби от анимационния сериал, с голяма квадратна глава, дълъг костелив нос и без устни. Прошарената му кестенява коса бе започнала да оредява. Носеше син двуреден костюм със синя вратовръзка на райе, достойна за президент на яхтклуб. Изгледа ме през големите си авиаторски очила със стоманени рамки. Веднага се виждаше, че не притежава нито грам чувство за хумор. На стол вдясно от писалището му седеше жена, няколко години по-голяма от мен, която, изглежда, водеше бележки. Кабинетът беше голям и просторен, а по стените висяха многобройни

дипломи в рамки.

– Значи ти си Адам Касиди – продума той. Говореше предвзето, някак ненужно прецизно. – Как мина партито, пич? – И сви устни в подобие на усмивка.

Господи... Това нямаше да мине добре.

– Какво мога да направя за вас? – попитах, като полагах усилие да изглеждам озадачен и загрижен.

– Какво да направя за мен ли? Ами защо като начало не ми кажеш истината? Това е, което засега можеш да направиш за мен.

Мога да се похваля, че хората, общо взето, ме харесват. Умея да ги печеля – киснатия учител по математика, фирмения клиент, чиято поръчка закъснява със шест седмици и така нататък. Но сега бе съвсем ясно, че не е момент за цитат от Дейл Карнеги¹. Шансовете да запазя работата си се изпдряваха с всяка секунда.

– Разбира се – съгласих се аз. – Истината за какво?

Той изсумтя развеселено.

– Ами, да кажем, за снощното платено от компанията мексиканско предприятие.

Помислих, преди да му отговоря:

– Предполагам, говорите за малкото парти по повод пенсионирането на наш колега? – Не знаех колко им е известно, понеже бях положил специални усилия да не оставя следи при оформянето на финансовата страна. Така че трябваше да внимавам в приказките. Жената с бележника, слабичка, със ситно накъдрена червена коса и големи зелени очи, вероятно присъстваше в качеството на свидетел.

– Малкото? Вероятно по стандартите на Доналд Тръмп. – В речта му се долавяше съвсем слаб южняшки акцент.

– Става дума за нещо крайно необходимо за повишаване на духа – поясних аз. – Повярвайте ми, сър, ефектът от

¹ Дейл Карнеги (1888-1955) – американски писател и оратор. Става дума за „Книга с цитати на Дейл Карнеги“. Например: „Когато общуваме с хора, нека помним, че това не са подчинени на логиката същества. Ние общуваме с подвластни на емоциите същества, в които кипят предразсъдъци, мотивирани от гордост и суета.“ – Бел.прев.

провеждането му ще направи чудеса с производителността.

Той изви презрително устни.

– „Повишаване на духа“. Твоите отпечатъци са по финансирането на тази операция за „повишаване на духа“.

– Финансиране?

– О, стига си се преструвал, Касиди.

– Не съм сигурен, че ви разбирам, сър.

– Да не ме вземаш за глупак? – Разделях я ни два метра фалшив гранит, но въпреки това усетих по лицето си пръски от слюнката му.

– Мисля че... не, сър. – В угълчетата на устата ми се появи лека усмивка. Не можах да се въздържа – съвсем естествена гордост от уменията ми. Голяма грешка.

Бледото лице на Мийчъм почервения.

– Мислиш, че е много забавно да хакнеш секретната база данни на компанията, за да научиш конфиденциалната разплащателна сметка? За теб това сигурно е интелектуална форма на развлечение, а? Нещо без значение?

– Не, сър...

– Малко лъжливо лайно, жалък нещастник, не разбираш ли, че това е същото като да откраднеш чантичката на старича в шибаното метро? – Опитях се да изглеждам смъррен, но усещах накъде отива разговорът и ми се струваше безсмислено. – Откраднал си седемдесет и осем хиляди долара от сметката за корпоративни мероприятия, за да устроиш скапано парти за приятелчетата ти от товарната рампа. – Преглътнах с мъка. По дяволите! Седемдесет и осем хиляди долара? Знаех, че не става дума за почерпка в близката кръчма, но няхах идея, че е чак толкова. – Онзи тип съучастник ли е?

– Не ви разбирам... Струва ми се, че бъркате относно...

– Джонеси ли се казваше? Старецът, чието име е било на тортата?

– Джонеси няма нищо общо с това – изстрелях аз, без да се замислям. Мийчъм се облегна доволен в стола, най-сетне имаше за какво да се захване. – Ако искате да ме уволните –

моля, но Джонеси е напълно невинен.

– Да те уволня ли? – Мийчъм ме изгледа, сякаш се бях изразил на сърбохърватски. – Мислиш, че става дума за твоето уволнение, така ли? Ти си умно момче, добър си с компютрите и математиката, можеш да събираш, нали така? Значи ще можеш да събереш следните няколко числа: злоупотреба със служебни средства, това означава пет години затвор и двеста и петдесет хиляди долара глоба; измама при паричен превод, това значи нови пет години затвор, но почакай... ако измамата е в ущърб на финансова институция – ето тук вече вадиш късмет, защото си измамил и нашата банка, и банката реципиент, голям си късметлия, малко лайно такова – това ти носи трийсет години затвор и един милион долара глоба. Следиш ли мисълта ми? Значи общо трийсет и пет години. А още не съм започнал да изброявам какво се полага за фалшификация и компютърно престъпление, за извличане и кражба на информация от защитен компютър – това ще ти докара допълнително от една до двайсет години, и още глоби. Така че до момента получаваме четиридесет, петдесет или дори петдесет и пет години затвор. Нали така? Ти си на двайсет и шест, значи ще видиш бял свят след осемдесетте.

Започвах да се потя в полото, но ми беше студено, защото потта бе студена. Краката ми трепереха.

– Но... – започнах с дрезгав глас, после прочистих гърло. – Седемдесет и осем хиляди долара е обикновена грешка от закръгляване за корпорация, която струва трийсет милиарда на борсата.

– Предлагам да си затвориш шибаната уста – тихо ме посъветва Мийчъм. – Вече се консултирахме с нашите адвокати и те ме увериха, че няма никакъв проблем да заведем гражданско дело по обвинение в злоупотреба. Нещо повече, очевидно е, че си бил в положение да злоупотребиш многократно. Нашето убеждение е, че става дума само за един случай от цяла серия успешни опити да бъде измамена „Уайът Телекомуникейшънс“, част от схема, включваща многократни изтег-

ляния и отклоняване на средства. Говорим само за върха на айсберга. – Той за пръв път се обърна към кротката женица, водеща протокола: – Продължаваме извън протокола. – И пак насочи вниманието си към мен. – Господин Касиди, главният прокурор на Съединените щати е бил съквартирант в колежа с нашия адвокат и ние имаме уверенията му, че буквално ще те замери с наказателния кодекс. Към това следва да прибавя един факт, на който едва ли си обърнал внимание, а именно, че областният прокурор е подхванал кампания срещу чиновническите престъпления, така че точно в момента ровят да намерят случай за назидание. Трябва им някой, чийто образ да се появи на плакатите. – Гледах го втренчено. Главоболието ми се бе върнало с пълна сила. Усещах струйка пот да се стича от мишницата към кръста ми. – Така че и федералната, и щатската прокуратура са в нашия ъгъл. Простичко казано, държим те в ръцете си. Въпросът е с каква сила да те ударим, до каква степен да те унищожим. И не си въобразявай, че ще отидеш в някой кънтри клуб. Млад хубавец като теб ще стиска краката на кушетката във федерален затвор от рода на „Марион“. Ще излезеш оттам беззъб старец. Нека ти напомня, просто в случай че това е убягнало на вниманието ти, че на федерално ниво вече няма амнистия. С други думи, от този момент животът ти изцяло се промени, приятелче. С теб е свършено. – Той погледна жената с бележника. – Отново сме за протокола... Да чуем сега какво имаш да ни кажеш и постарай се да прозвучи добре.

Преглътнах, но, изглежда, бях загубил способността да произвеждам слюнка. Видях бели проблясъци по периферията на полезрението си. Той беше абсолютно сериозен.

Докато учех в гимназията и после в колежа, често ме спираха за превишена скорост, така че си бях създал репутация на виртуоз в отгървяването на глоби. Номерът беше да накараш полицаия да почувства болката ти. Става дума за психологическо оръжие. Именно поради тази причина те носят слънчеви очила, за да не ти позволят да надникнеш в

очите им, докато ги молиш. Защото дори полицаите са човешки същества. Имах навика да държа два-три учебника по наказателно право на предната седалка и им казвах, че уча за полицаи, поради което се надявам глобата да не повлияе на кариерата ми. Или им показвах шишенце от аптека и им казвах, че бързам толкова, за да занеса на мама лекарството против епилепсия колкото може по-скоро. Бях научил едно: започнеш ли, няма връщане – трябва да вложиш цялото си сърце в разказа.

Вече не ставаше дума за спасяване на работата ми. В главата ми се въртеше натрапчивият образ на завинтената за пода кушетка в „Марион“. Бях толкова изплашен, че сфинктерът ми се бе свил в точка.

Нали разбирате, не се гордеех с това, което предстоеше да направя, но няхах никакъв избор. Трябваше или да бръкна дълбоко в себе си за най-сърцераздиращата история, която можех да измисля, или ми престоеше да стана затворническа кучка.

Поех дълбоко дъх.

– Вижте – започнах, – ще бъда съвсем откровен с вас.

– Крайно време беше.

– Ето за какво става дума: Джонеси... ами... Джонеси е болен от рак.

Мийчъм се подсмихна и се облегна в стола си. Изражението му казваше „Е, добре, позабавлявай ме“.

Въздъгнах, подъвках вътрешната страна на бузата си, сякаш се налагаше да разказвам неща, които не ми бяха по сърце.

– Рак на панкреаса. Неподлежащ на операция. – Мийчъм ме гледаше с каменно лице. – Съобщиха му диагнозата преди три седмици. Нали разбирате, казали му, че нищо не може да се направи, смъртта била зад ъгъла. Така че Джонеси, нали разбирате... е, всъщност вие едва ли го познавате, но той винаги се е държал като истински мъж. Само попитал онколога: „С други думи, вече мога да спра да чистя зъбите си с конец,

нали така?“ – Усмихнах се тъжно. – Джонеси винаги си е бил такъв. – Жената, която протоколираше, спря за момент, видимо разстроена, после продължи да стенографира. Мийчъм облиза устни. Дали бях успял да пробия бронята му? Не можех да рискувам, налагаше се да подсиля нещата, беше наложително наистина да се постарая. – Напълно разбираемо е да не знаете за това – продължих аз. – Искам да кажа, все пак Джонеси не е важен за компанията. Не е вице или нещо подобно, обикновен хамалин на рампата. Но за мен е важен, защото... – затворих очи за няколко секунди и отново поех дълбоко дъх: – Работата е там, че... никога не съм искал да казвам това на никого, понеже то беше нашата тайна, но Джонеси е... мой баща. – Мийчъм внимателно придърпа стола си напред. Сега вече ме слушаше. – Наистина, имаме различни фамилни имена, но когато го напуснала преди двајсетина години и ме взела със себе си, мама сменила фамилията ми на нейната моминска. Бил съм малък, не съм разбирал какво става, а и никой не ме е питал. Но татко, той... – Захапах долната си устна. Очите ми бяха овлажнели. – Той продължи да ни помага финансово, като работеше на две, понякога дори на три места. Никога не поиска нищо от нас. Мама не искаше той да ме вижда, но на Коледа... – Поех рязко дъх, почти изхълцах. – Той идваше у дома всяка Коледа и понякога звънеше на вратата цял час и чакаше отвън премръзнал, докато мама се смили да го пусне. И винаги имаше подарък за мен, все нещо голямо и скъпо, което не можеше да си позволи. Покъсно, когато мама каза, че не може да ме издържа в колеж със заплатата си на медицинска сестра, татко започна да ни изпраща пари. Той... той каза, че искал да ми осигури живота, който не е могъл да има. Мама така и не започна да го уважава и все ме настройваше срещу него, нали разбирате? Така че аз... не знам... аз така и не му благодарих. Дори не го поканих на дипломирането си, защото мама нямаше да се чувства удобно, ако той присъства. Но той се появи... видях го да се навърта наоколо, облечен с грозен стар костюм, макар никога

да не го бях виждал да носи костюм или вратовръзка... сигурно го беше купил втора ръка от някой магазин на Армията на спасението, защото... защото той наистина искаше аз да завърша колеж, но не желаше да ме притеснява... – Очите на Мийчъм също се бяха овлажнили. Жената бе спряла да пише и ме гледаше съсредоточено, преглъщайки сълзите си. Бях в стихията си. Мийчъм бе поискал най-доброто от мен и сега го получаваше: – Когато постъпих тук, в „Уайт“, изобщо не очаквах да намеря баща си в ролята на хамалин на шибаната рампа. Беше върхът на случайността. Мама почина няколко години преди това и ето на, изведнъж съдбата ме събра с баща ми, този прекрасен, удивителен човек, който никога не поиска нищо от мен, никога не бе имал нужда от нищо, който бе претрил ръцете си до кокал, за да издържа проклетия си неблагоприятен син. Наистина, каква игра на съдбата. А когато научи ужасната новина за рака и започна да говори, че иска да свърши със себе си, защото, нали разбирате... – Жената извади книжна кърпичка и си издуха носа. Гледаше с гняв Арнолд Мийчъм. Той примигна объркано. Останалото разказах шепнешком, понеже гласът ми изневеряваше: – Трябваше да му покажа какво е бил за мен... за нас. Искях веднъж аз да изпълня желанието му. Казах му... излъгах го, че съм спечелил трифекта² на хиподрума, защото не исках да се безпокоя за нищо. Вижте... знам, че постъпих лошо, че така не е редно да се прави. Сгреших в десетки отношения, не искам сега да се преструвам, че не е така. Но може би в едно малко нещо бях прав.

Жената посегна за нова салфетка и погледна Мийчъм сякаш беше най-големият изверг на земята. Той бе свел поглед, почервенял и неспособен да ме погледне в очите. В този момент в стаята се разнесе бавно, силно ръкопляскане.

Беше Никълъс Уайт, основател и главен изпълнителен директор на „Уайт Телекомуникайшънс“. Без да спира да

² Трифекта – вид залог при конни състезания, при който залагащият познава спечелителите първо, второ и трето място в реда на финиширане. – Бел. прев.

ръкопляска, той се приближи до нас широко усмихнат.

– Брилянтно изпълнение – рече одобрително, – направо гениално.

Вдигнах изненадан поглед към него и поклатих глава с горчивина. Уайът бе двуметров мъж с телосложение на борец. Със скъсяване на дистанцията ставаше все по-голям и по-голям и когато спря на няколко крачки от мен, вече изглеждаше по-голям от живота. Беше известен с вкуса си към елегантното облекло и, верен на себе си, сега бе облечен със сив костюм на деликатно райе от колекцията на Армани. И не просто изглеждаше могъщ, беше си такъв.

– Господин Касиди, нека ви задам един въпрос. – Не знаех какво да кажа, затова станах и протегнах ръка. Уайът не я пое. – Как е първото име на Джонеси?

Поколебах се малко по-дълго, отколкото трябваше.

– Ал – казах накрая.

– Ал? Ал като... какво?

– Ал... от Алан. Албърт... По-дяволите!

Мийчъм ме гледаше с гняв.

– Подробностите, Касиди – въздъхна Уайът. – Те винаги са готови да те провалят. Но трябва да призная, че ме разчувства... наистина успя. Онова изречение за костюма от Армията на спасението ме хвана точно тук. – И той потупа гърдния си кош с юмрук. – Изключително.

Усмихнах се смутено, защото наистина се чувствах пълен глупак.

– Човекът поиска от мен да се постарая.

Уайът се усмихна.

– Касиди, ти си невероятно надарен младеж. Истинска Шехерезада. И аз мисля, че трябва да си поговорим.